

РЕШЕНИЕ

№ 675

гр. София, 08.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 23.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **7979** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, вр. с чл. 195 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], ет. 4, чрез адв. Т. Т. - пълномощник на М. С. и В. Г., в качеството им на управители на дружеството, срещу Решение № ПИ-262/28.07.2020г. на директора на ТД на НАП – С., с което е потвърдено Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С202225-022-0014418/05.03.2020 г., издадено от Й. З., на длъжност главен публичен изпълнител в ТД на НАП С., офис „Средни данъкоплатци и осигурители“. С цитираното ПНОМ на [фирма] е наложена следната обезпечителна мярка - Запор върху 66 броя търговски малки, подробно индивидуализирани в същото. Твърди, че така постановеното решение на директора на ТД на НАП-С. е незаконосъобразно, постановено без мотиви и моли същото да бъде отменено, а ПНОМ обезсилено. Излага съображения, че необосновано е прието, че търговските марки са вещи и в тази връзка е наложен запор върху тях.

В съдебно заседание , жалбоподателят редовно призована, чрез адв. Й. поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът по жалбата- Директорът на ТД на НАП-С., чрез процесуалния си представител юрк. К., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли настоящата инстанция да постанови решение, с което да потвърди оспореното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът като прецени оспорвания административен акт, взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, приема за установено следното:

С Решение № ПИ-262/28.07.2020г. на Директора на ТД - НАП-С., постановено в производство по реда на чл. 197, ал. 1 от ДОПК, решаващият орган е оставил без уважение жалбата на [фирма] срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх.№ С202225-022-0014418/05.03.2020г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-С., с което постановление на основание чл. 200 ДОПК и чл.201, ал.1, , вр. чл. 195, ал. 1 - 3 от ДОПК на жалбоподателя са наложени обезпечителни мерки „Запор“ върху 66 броя търговски марки, подробно индивидуализирани в постановлението за обезпечаване на установено и изискуемо публично вземане срещу [фирма] в размер на за сумата от 75005073,91 лв., в това число и лихва и главница, по изпълнително дело №[ЕИК]/2020г. по описа на ТД на НАП-С..

Срещу постановлението [фирма] е подала жалба, която решаващият орган е приел за неоснователна и е оставил същата без уважение, като е потвърдил като правилно и законосъобразно обжалваното постановление за налагане на обезпечителни мерки.

Предмет на спора по настоящото дело са законосъобразността на решението на директора на ТД на НАП- С. и наложените обезпечения с потвърденото от него постановление.

При така установеното от фактическа страна при извършената проверка за допустимост на жалбата, настоящата инстанция намира, че жалбата е допустима, подадена от лице, което има правен интерес от оспорването, до компетентния съд и в законоустановения срок, посочен в чл. 197, ал. 1 от ДОПК.

Разгледана по същество обаче, жалбата на [фирма] е неоснователна, по следните съображенията:

С цел обезпечаване на публични вземания в ТД на НАП – С., дирекция „Събиране“ е издадено от публичен изпълнител, оспореното постановление, с което на дружеството – жалбоподател е наложена обезпечителна мярка „Запор“ върху 66 броя търговски марки на дружеството за събиране на изискуеми публични задължения по изпълнително дело №[ЕИК]/2020г. по описа на ТД на НАП-С.. главница в размер на 57 712 053,93 лв. и лихва в размер на 17 293019, 98 лв.

С цел обезпечаване на публичното вземане на държавата към [фирма], публичният изпълнител с ПНОМ е наложил оспорваната в настоящото производство обезпечителна мярка.

Правилно и законосъобразно решаващият орган е потвърдил обжалваното пред него Постановление за налагане на обезпечителни мерки.

Съобразил е, че в случая са налице предвидените в ДОПК основания за налагане на обезпечителни мерки. Едновременно с това, липсват данни за погасяване на задълженията от жалбоподателя или за обезпечаване на същото по друг начин. Тези обстоятелства обосновават извода за затруднено събиране на дължимите суми без предприетите действия по обезпечаването.

На следващо място, не са налице основанията на чл. 197, ал. 3 от ДОПК чл. 197, ал. 3 от ДОПК за отмяна на така определената обезпечителна мярка от съда. По делото не са ангажирани доказателства от страна на жалбоподателя, в случая длъжника, че същият може да представи обезпечение на дълга си в пари, в безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. От една страна, длъжникът не е представил обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. От друга страна, наложената обезпечителна мярка е съобразени с размера на установеното и изискуемо вземане, дължимо от на

[фирма], така че наложените обезпечителни мерки да не препятстват и затрудняват дейността на данъчния субект.

Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал.1 от ДОПК на обезпечение подлежат -установените и изискуеми публични вземания, като обезпечението се извършва чрез налагане на някоя от посочените в чл. 198. ал. 1 от същия кодекс обезпечителни мерки. В тази връзка следва да отбележим, че разпоредбата на чл. 195, ал.1 от ДОПК касае публичните вземания на държавата към на [фирма] т. е. вземането да е изискуемо и ликвидно.

Неоснователно е твърдението на дружеството за нищожност на изпълнителните основания, визирани в оспореното ПНОМ, както във връзка с липсата на произнасяне от страна на териториалния директор по отношение на законосъобразността на вземанията на дружеството – жалбоподател. В производството по реда на чл. 197 от ДОПК директора на териториалната дирекция не може да осъществява контрол за законосъобразност върху постъпилите за принудително събиране актове. Такъв контрол може да осъществява единствено съда и то в производство, различно от настоящото.

Съгласно разпоредба на чл, 209, ал. 1 от ДОПК: „принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането". От друга страна според чл. 195, ат. 3, т. 1 от кодекса „обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане". В случая, не се спори от страните, че обезпечението е наложено за вземания по Акт за установяване на публично вземане /АУПВ/ № 6/ 14.02.2020 г, АУПВ № 7/14.02.2020 г. и АУПВ № 8/14.02.2020 г. на председателя на Държавна комисия по хазарта, издадени на основание чл. 92, ал. 3 от Закона за хазарта /ЗХД във връзка с чл. 166, ал. 1 от ДОПК. Органът издал акта се е възползвал от възможността предвидена в чл. 60, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, като при издаване на горните актове е разпоредил предварително изпълнение, във връзка с което служебно извести на съда са потвърдените с Определение №3951/17.03.2020 г. по адм. дело №3118/2020 г. по описа на ВАС, Определение № 3874/12.03.2020 г. по адм. дело № 3120/2020 г. по описа на ВАС и Определение №3958/23.03.2020 г. по адм. дело № 3119/2020 г. по описа на ВАС, разпорежданията на органа за предварителното изпълнение.

Настоящата инстанция намира за неоснователни и наведените доводи относно смесване на обезпечителен и изпълнителен заповед. Обезпечителните мерки представляват мерки които се налагат с цел да се попречи на длъжника да извършва разпоредителни сделки с имуществото послужило за обезпечение. Заповед върху търговска марка в случая е възможен, тъй като е обезпечителен и касае единствено и само обезпечителната нужда на държавата в изпълнителното производство. Целта на заповед по чл.22а от ЗМГО е да забрани на длъжника да използва или да се разпореди с марката в рамките на това изпълнително производство, за да не увреди в този контекст другата страна по спора. Освен това публичния изпълнител прилага обезпечителна мярка чрез издаване на постановление за налагането ѝ до притежателя на марката, т.е последният винаги е уведомен изрично за това правно действие, с цел охрана на неговите процесуални права.

Изпълнение би имало ако се пристъпи към осребряване на горното имущество, към такова обаче не е пристъпено към настоящия момент.

Несъстоятелни са доводите и на жалбоподателя, според които правото върху марка

не може да послужи за обезпечение по ДОПК. С разпоредбата на чл. 25, ал. 6 от ЗМГО законодателят е предвидил именно възможност правото върху марка да служи за обезпечаване на вземания събирани по реда на ДОПК. Доколкото не е налице уредба по този въпрос в ДОПК, съгласно Параграф 2 от същия, за неуредените случаи се прилагат разпоредбите на Административно процесуалния кодекс /АПК/ и Гражданския процесуален кодекс /ГПК/, а както е посочено и в жалбата в ГПК, в глава 45а, чл. 518а, е уреден начина, по който изпълнението може да бъде насочено срещу правото върху марка.

На последно място твърдението, че върху същите марки са наложени предварителни обезпечителни мерки и впоследствие същински такива е невярно. С Постановление № С202225-022-0018544/17.03.2020 г. и Постановление № С202225-022-0014418/05.03.2020 г. са наложени запори върху различни марки собственост на дружеството длъжник, като горните актове на публичния изпълнител са представени с административната преписка.

Ето защо, правилно и законосъобразно публичният изпълнител е насочил изпълнението върху търговските марки посочени в обжалваното постановление, макар това да не е изрично предвидено, като самостоятелен изпълнителен способ по ДОПК.

При извършена проверка, съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, на всички основания по чл. 146 от АПК, съдът установи, че оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган и в писмена форма, съдържа фактически и правни основания за издаването му, при спазване на административно-производствените правила и материалноправни разпоредби и в съответствие с целта на закона.

Предвид изхода на спора на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК (доколкото разпоредбата на чл. 161 от ДОПК е приложима само са производствата по обжалване на РА и на другите актове, които съгласно чл. 144 от ДОПК подлежат на обжалване по реда на Глава деветнадесета) в полза на ТД на НАП – С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, установен в чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 2, вр. с чл. 121, ал. 2 от ДОПК, Административният съд - С. град, III отделение, 7 - ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], ет. 4, чрез адв. Т. Т. - пълномощник на М. С. и В. Г., в качеството им на управители на дружеството, срещу Решение № ПИ-262/28.07.2020г. на директора на ТД на НАП – С., с което е потвърдено Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С202225-022-0014418/05.03.2020 г., издадено от Й. З., на длъжност главен публичен изпълнител в ТД на НАП С., офис „Средни данъкоплатци и осигурители“.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на ТД на НАП – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: